

Grad end foreslaaet; de 600 Vogne ville være en meget ringe Del af det, som er fornødent. Og naar vi ikke en Gang have Udsigt til, at de blive satte i Arbejde det første Aar, tror jeg, Erhvervslivet vil lide stor Skade ved en saadan Langsomhed. Jeg vil ogsaa advare imod, at man gaar videre med at leje Vogne fra Udlandet. Jeg tror, det er af største Betydning for vort Erhvervsliv, at vi fabrikere Vognene her i Landet, selv om det skal være dyrere, og at vi sætte større Kraft ind paa at formere deres Antal. Omsætningen lider ganske overordentligt af Mangel paa Godsvogne.

I øvrigt har der i disse Dage været rettet mange Angreb paa Statsbanestyrelsen. Jeg skal ikke komme ind derpaa. For en Del synes Angrebene mig uberettigede. Der har ogsaa været Tale om den slette Betjening paa de jyske Jernbaner. Hvad Spørgsmaalet om Materiellets Godhed angaar, synes Angrebene mig noget uberettigede, thi det er dog klart, at vi kunne ikke hvert Aar kassere en Masse gamle Vogne og anskaffe nye for Passagerernes Bekvemmeligheds Skyld. Vi ere nødte til at anvende de gamle Vogne, til de ere slidte op, og jo bedre de have været lavede fra Begyndelsen, jo bedre holde de — desværre. En anden Ting er naturligvis, at ligesom Vorherre ikke har meget tilovers for Jyderne, saaledes have heller ikke Regering og Rigsdagen synderlig meget tilovers for os. Det er en Følelse, vi have derovre. Vi finde alle, at det hverken regner eller skinner paa os til de rette Tider, og lige saa lidt finde vi, at man herovre fra Statsbanestyrelsens Side beegener os paa heldig Maade, hverken med Hensyn til Materiel eller med Hensyn til Toggang. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, som det ærede Medlem fra Vraa (Thomas Larsen) fremførte, at Togene i Jylland ere indrettede saadan, at Passagererne kunne staa af midt mellem Stationerne, og saa kunne de spadserere med deres Børn og Bagage hen til den nærmeste Station — saa lange ere Togene. Jeg tror, det er heldigt, som det ærede Medlem sagde, at dele Togene, især da der alligevel skal gaa Ekstratog. Saa kunde man til Fordel for os Jyder, der bo paa Landet — jeg taler ikke om Byerne, de blive naturligvis begunstigede, saa godt man herinde fra kan gøre det —, indrette det saaledes, at de Ekstratog, som ikke maa føre Folk med sig, og de lange Tog, som føre for meget Gods med sig, blive arrangerede saaledes, at der bliver

regelmæssig Toggang ogsaa for dem, der bo paa Landet. Vi skulle naturligvis alle have Regn og Solskin i rette Tid, men vi faa det aldrig, og vi faa heller aldrig Jernbanetogene i rette Tid. Jeg har oplevet een Gang i mit Liv at komme et Minut for sent til et Jernbanetog, og det vakte paa den Station, som er min Station, overordentlig stor Opsigt — ikke saa meget det, at jeg kom eet Minut for sent, som det, at det var den eneste Gang, man erindrede, at Toget var kommet i rette Tid, saa det var kørt, da jeg kom.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Feriebørns Fribefordring vil jeg gerne lægge et lille Ord ind for de Byer, der ikke ere saa heldige at have, jeg tror, det er 20,000 Indbyggere. Jeg kender en By, som har mindre end 20,000 Indvaanere. Men det er en ung By, og i de ældre Byer, hvor man er mere velhavende, viser der sig den Regel, at man ikke faar saa mange Børn, som man faar i de mindre bemidlede Byer. I den By, jeg nærmest kender, Esbjerg, er det unge Folk, mindre bemidlede Folk, saa de have en Masse Børn. Følgen er, at en By paa 16,000 Indbyggere i min Valgkreds har flere Børn end Byer paa 20—30,000 i de andre Herrers Valgkredse. Jeg synes, det er aldeles uberettiget, at Børnene ikke maa komme paa Landet, blot fordi de ere for mange. Jeg vil bede Finansudvalget tage under Overvejelse, om denne Ret til at faa Feriebørn befordrede gratis paa Banerne ikke kunde udstrækkes, saa at vi i Stedet for at gaa efter Indbyggerantallet gik efter Børneantallet. Det var da rimeligere, for de, der have mange Børn, trænge lige saa meget, som hvor de forholdsvis have færre Børn.

Idet jeg maa indrømme, at vi ere nødte til at blive ved at bruge de gamle Vogne, saa længe de kunne holde nogenlunde sammen, kan jeg ikke nægte, at jeg fortryder, at jeg i Fjor stemte for Tantiemen. Jeg har altid været imod den, naar den ikke begyndte franed. Jeg har altid været mod den fraoven, men den daværende Minister for offentlige Arbejder talte saa indtrængende og for mig til sidst saa overbevisende for Tantiemen fraoven, at jeg stemte for den, men nu fortryder jeg det haardt, thi jeg kan ikke nægte, at selv om jeg ikke tror, at de overordnede Herrer, som styre Jernbanerne, lade sig lede af Hensyn til Tantiemen, saa gør det ude blandt Publikum det Indtryk, at man tager for meget Hensyn til den Tantieme, som kan falde af, ved den økonomiske Styrelse af Banerne. Der sigter